

lis, dels quals el poble en protestà, entaulant una lluita que culminà en fortes revoltes que provocaren el famós edicte del ministre Turgot, durant el regnat de Lluís XVI de França, del qual n'extraïem el que segueix, reflexe de l'abús al qual els gremis havien arribat: «En casí totes les ciutats del regne, l'exercici de les diferents arts i indústries estan concentrades en mans d'un reduït número de mestres reunits en comunitat, que són els únics que poden, amb exclusió de tots els altres ciutadans, fabricar i vendre els objectes i artefactes que constitueixen el seu privilegi exclusiu; de manera que aquells de nostres vassalls que, per gust o per necessitat volen dedicar-se a l'exercici de les arts o oficis, no poden fer-ho sinó *comprant un ofici* o mestratge, a més de sotmetre's a proves tan llargues i feixugues com superficials i inútils; i després d'haver satisfet drets i exaccions multiplicades, que absorbeixen en pura pèrdua bona part dels seus recursos, necessaris, tant per instal·lar el seu taller o establiment, com per a sa pròpia subsistència...»

Aital edicte, tot ell estava saturat de fustigacions a l'abús dels gremis i restriccions per l'avenir, les quals fóren els primers cops assestats al poder dels gremis, que usufructuaven l'economia de tots els països. Les convulsions polítiques de final del segle XVIIe que provocà la revolució francesa que abolí les castes, també abolí els gremis en la majoria dels Estats donant lloc al naixement de l'actual economia burgesa, basada en la concurrència, és dir, en la guerra econòmica; i d'aquelles petites indústries de principis del segle passat, que tant fomentaven el progrés del maquinisme, n'han vingut els grans centres de producció, cada dia més puixants i més absorvents, amb una força creadora meravellosa.

Els avantatges de les màquines són: Transformar i augmentar les forces de l'home, fent més passadora la dura llei del treball. Guanyar temps. Disminuir els gastos de la producció i abaratir els productes. Augmentar el consum i la producció. Alguns economistes afegeixen: Estrènyer les relacions entre els pobles. Però nosaltres, que veiem l'organització actual de la producció i hem patit l'última desastrosa guerra mundial, no acceptem sense restriccions eixa afirmació.

En tot temps l'implantació del maquinisme ha tingut grans detractors. Montesquieu sostenia que les màquines renovaven l'esclavitud. Rousseau, que l'home, amb l'invenció i aplicació de les màquines, rebaixava sa condició fins a ésser una peça d'elles. Sismonde de Sismonde, afegia que les màquines eren l'enemic de l'humanitat i que era preferible que l'Estat es poblés d'homes i no de màquines; i Prudhon qualificà la màquina de *còlera insaciàble que tot ho devora*.

La propagació d'aqueixes idees—que la desocupació que esdevé amb l'implantació de cada nova màquina o indústria produeix, encara que circumstancialment en determinat número d'operaris manuals,—cooperaren a crear un estat d'opinió contrària al maquinisme, que qualques voltes esclatà en forma violenta. El barco a vapor construït per Papin, l'any 1707, fou destruït pels remers del Weser. Jacquard, l'inventor del teler que porta el seu nom, que revolucionà l'indústria del teixit, tingué que exilar-se per tres voltes, fugint de les fúries dels seus compatriotes, quan sols havia portat a terme sa obra induït pel desig d'acabar amb la misèria que patien els seus compatriotes, teixidors de mà de la ciutat de Lió. Més tard, quan era acceptat el seu teler per qualque industrial, tingué el disgust de veure la seva obra destruïda: el ferro, venut com ferro vell, i la fusta, com llenya. Per iguals vicisituds passà Arkorigh, renovador de la filatura de cotó. L'any 1848, els obrers de París, al crit de «Visca el treball manual!» destruïren la maquinària. Aquell moviment repercutí a Lieja i qualques ciutats d'Alemanya, i el mateix ocorregué a Barcelona, en ésser implantada la primera fàbrica moguda a vapor; i quan, en l'any 1855, s'autoritzà a França la fabricació de teles estampades, les ciutats de Ruan,

Tours, Reims, Lió i París féren reclamacions, agitant fortament el país i produïnt-se una forta commoció política.

La major part de teories i campanyes contra el maquinisme s'han basat en que les màquines són la causa de la desocupació de molts obrers manuals.

L'economia burgesa es defensa argumentant que aital desocupació sols és temporal, ja que l'extensió del consum augmenta la producció, ocasionant una crescuda prodigiosa en el número de treballadors en la mateixa indústria o en la manufactura de nous productes, desconeguts ahir i avui de gran necessitat; a més de que el producte elaborat per mitjà del maquinisme esdevé assequible a totes les fortunes.

Per tal d'evitar el mal de la desocupació, els Estats han fet diversos assaigs: indemnització pel fabricant als obrers parats; intensificació de les obres públiques; segur d'atur forçós, etc. Malgrat i tants esforços, la desocupació augmenta cada dia, i algun Estat ve obligat a destinar a l'exèrcit dels obrers en vaga forçosa superior quantitat que no la que es destina a l'exèrcit encarregat de sa defensa. Nosaltres creiem que la desocupació, més que deguda al maquinisme, és efecte de la imprudent i inhumana organització de la producció. Les màquines no en tenen cap culpa de la creació dels trusts i monopolis, erigits en nous senyors feudals a tot el món.

Per l'antic mètode de petita indústria, la concurrència conduïa a la perfecció del producte; avui, l'actual organització del treball tendeix a l'adulteració de les primeres matèries i a la inferioritat de la producció.

La petita propietat feia de l'obrer un artista, com encara podem veure en algun ofici que per circumstàncies diverses (moltes vegades locals) no ha sofert l'influència del corrent centralitzador del capital; ell agafava la matèria i la transformava en producte, cosa que li permetia la satisfacció de recrear-se en la seva obra. Aquest mètode de treball produïa obres d'art de mèrit extraordinari en les quals hom no sap què admirar-ne més, si el bon gust de la forma o la paciència necessària per la seva realització. En l'organització de la producció actual, l'obrer ha sofert una transformació completa; el seu treball ja no és el d'un artista, tota vegada que ha perdut son caràcter individual; la divisió del treball li impedeix recrear-se i reconèixer sa obra filla de sa intel·ligència i gènit artístic.

Els moderns pensadors que militen en l'obrerisme mundial no senten l'odi dels pensadors de segles passats al maquinisme, sinó que procuren propagar en el món treballador el millorament d'ell, ja que és un poderós auxiliar de l'home. Mitjansant ell, l'ésser humà ha arribat a ésser més poderós que els altres animals; surca pels aires més ràpid que les ans; amb ajut del telescopi, obté ovirar el món sideral i estudiar les lleis per les quals es regeixen els astres; utilitza el vapor, l'aire, l'aigua i l'electricitat al seu profit i es comunica amb les regions més llunyanes amb la rapidesa del pensament. En quant al problema de la sobre-producció, causa de la desocupació forçosa, el volen resoldre equiparant la producció amb el consum; és dir, amb la rebaixa de les hores de jornada. Des de mig segle passat, les organitzacions obreres lluitaren per la jornada de vuit hores, avui ja reconeguda com legal en la majoria de països productors, i suara a l'Argentina es realitza una campanya d'agitació per a l'implantació de la de sis hores, jornada que ja han aconseguit els serradors mecànics de qualques ciutats del Mèxic; i el poderós constructor d'automòbils Henry-Ford en ses indústries dels Estats Units, avançant-se a les reivindicacions obreres ha implantat la jornada de cinc dies setmanals; manera d'obrar que aplaudeixen alguns financers i homes de ciència del seu país, entre altres el gran Edison, quan diu que amb l'aplicació de l'electricitat a la mecànica, quatre hores de treball diàries poden produir el suficient per a cubrir les necessitats dels actuals habitants de la terra.

Anunciar i propagar LA GRALLA, és ajudar a aquesta publicació eminentment granollerina